

13. søndag efter Trinitatis – 2. tekstrække

Nygårdskirken 25. august 2024, kl. 10.30

Tekst: Matthæusevangeliet 20, 20-28

Salmer: 736; 373; 612; 697; 457, v.3-4; 728

Kristus – smelt vores hjerter! Amen.

Politikere kæmper om *magt* - og ministertaburetter. Ordet *minister* betyder *tjener*. Det kommer af det latinske *minor*, der betyder *mindre*. En minister er *altid* mindre – både end høj og lav - for en minister er altid til *tjeneste* for andre uanset hvem de er. Med magt følger *ansvar* – ansvar for *andres* ve og vel, *ikke* for *egne* ambitioner og livslang pension. Og magt har ikke kun politikerne – det har vi alle: I enhver relation er nogen stærkere end andre – det giver ansvar for de svagere. Og styrkeforhold skifter hele tiden: En skønne dag har børnene magten i forhold til forældrene; engang skulle der skubbes klapvogn – en dag kan det blive kørestol. Vi må ikke sjuske med den magt, vi har – vi må ikke blive så forrædede, at vi udnytter andres svaghed og springer over hvor gærdet

13. søndag efter Trinitatis – 2. tekstrække

er lavest til egen fordel. Vi holder altid noget af hinandens liv og skæbne i vores hænder og har magt til at gøre det næste øjeblik lyst og godt for den anden - eller ødelægge den andens dag, humør, gode rygter! Jesus er Guds søn og har al magt i himlen og på jorden – og han bruger *alene* sin magt i *tjeneste* for mennesker, i selvpofrelse for at rejse dem op, der falder. Sådan er Gud – sådan skal vi Guds børn også være. Og vi gør forhåbentlig vores bedste. Men når det smålige og egoistiske kommer over os - og vi indser, hvor *lidt* vi har lært af Jesus - så er det godt at huske, at Jesu egne disciple var ligesådan: De konkurrerede også om taburetterne, om forfremmelse og personlige fordele. Jesus rystede på hovedet ad, hvor *lidt* de havde forstået i deres tid sammen med ham – men han *opgav* dem *ikke*. Paulus oplevede det samme: Han havde hadet Jesus og forfulgt og straffet de kristne. Alligevel kaldte Jesus netop *ham* til at blive apostel – han tilgav ham, rejste ham op fra hans magtsyge fald og gav ham sin tro og tillid: Det var netop folk som Paulus og de andre apostle der skulle føre Guds plan videre ud i verden; de var de mest troværdige formidlere – for de vidste fra sig selv,

13. søndag efter Trinitatis – 2. tekstrække

hvordan Guds tilgivelse og tillid kan rejse et faldent menneske op igen. Guds plan er at sætte os alle fri af fortidens synder, så vi kan indtage den plads, *Gud* har klar til os: Pladsen i Hans hjerte! Og det *var* måske også bare *det*, zebedæussønnerne ville: Være så tæt på Jesus som muligt! De kunne ikke undvære ham – hvad var de uden ham? Hvad duede de til, hvis ikke han tilgav dem og troede på dem? Jesus satte sig jo altid hos dem, der ikke var noget værd – havde handlet utilgiveligt dumt og forpasset alle chancer – han sætter forsonende sig hos dem, ingen andre ville sidde hos. Vi siger at han sidder ved Faderens højre hånd. Men han vil nu helst sidde tæt hos alle med sønderknuste hjerter for at rejse vores mod og håb op igen. Allerhelst vil han sidde helt *inde* i vores hjerter! Derinde hvor vi mærker den dybe træthed og tvivl og bliver forræede og opgiver troen på det gode. Derinde vil Jesu arbejde på at gøre vores hjerter bløde, varme og generøse som hans eget. Vi må have ham tæt på – vi kan ikke undvære ham!

Ære være Faderen og Sønnen og Helligånden, som det var i begyndelsen, således også nu og altid og i al evighed. Amen.